

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

10 czerwca

№ 57.

Rok 1925.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW:

Poz.: 406—z dnia 27 maja 1925 r. o rozciągnięciu na obszar Spisza i Orawy, należący do Rzeczypospolitej Polskiej, mocy obowiązującej ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austriacko-węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnic austriacko-węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacji powiatowych. 845

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 407—Skarbu z dnia 25 maja 1925 r. w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Robót Publicznych w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od lokali i od placów niezabudowanych, wydane w celu wykonania artykułu 18 ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 roku o rozbudowie miast 845

408—Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 27 maja 1925 roku w sprawie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą 856

406.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 27 maja 1925 r.

o rozciągnięciu na obszar Spisza i Orawy, należący do Rzeczypospolitej Polskiej, mocy obowiązującej ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austriacko-węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnic austriacko-węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacji powiatowych (Dz. U. R. P. № 64 poz. 400).

Na podstawie art. 2 ustawy z 26 października 1921 r. w przedmiocie przepisów prawnych, obowiązujących na obszarze Spisza i Orawy należącym do Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 89 poz. 657), zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austriacko-węgierskiej, jak również dokonywanie na obszarze b. dzielnic austriacko-węgierskiej zmian obszarów działania samorządowych reprezentacji powiatowych (Dz. U. R. P. № 64 poz. 400), rozciąga się na obszar Spisza i Orawy należący do Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

407.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 25 maja 1925 r.

w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Robót Publicznych w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od lokali i od placów niezabudowanych, wydane w celu wykonania artykułu 18 ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast.

Na mocy art. 18 ustawy z dnia 29 kwietnia 1925 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. № 51 poz. 346) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

Przedmiot podatku.

§ 1. Państwowy podatek od lokali i placów niezabudowanych na obszarze gmin miejskich pobiera się:

1) od wszelkiego rodzaju lokali (mieszkań, pomieszczeń przemysłowych, handlowych i innych) wraz z należąciami do nich zabudowaniami gospodarczymi, podwórzami, ogrodami, sadami, piwnicami i t. p.

2) od placów budowlanych, niezabudowanych lub niedostatecznie zabudowanych, o ile place te położone są na terenach, przygotowanych do budowy pod względem regulacji ulic.

Podatek niniejszy będzie pobierany bez względu na to, czy wskazane lokale zajęte są przez właścicieli nieruchomości, czy też zostały oddane pod tytułem darmym lub odpłatnym do użytkowania osobom trzecim.

Do zapłaty podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale.

Podatek od placów opłacają właściciele tychże.

§ 2. Za tereny, przygotowane do budowy pod względem regulacji ulic, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważać należy:

1) tereny, położone przy istniejących drogach publicznych i ulicach, w granicach gmin miejskich;

2) tereny, powstałe na skutek przeprowadzenia w przyszłości przez gminy miejskie ulic i dróg publicznych, zgodnie z zatwierdzonym planem regulacyjnym, po uprzednim jednak faktycznym oddaniu tych ostatnich do użytku publicznego.

Place, położone na określonych w ten sposób terenach, podlegają opodatkowaniu tylko w tym wypadku, o ile znajdują się w blokach budowlanych, ograniczonych ze wszystkich stron wskazanymi w punktach 1 i 2 niniejszego paragrafu ulicami lub drogami, względnie przylegają do takowych, do głębokości nie większej niż 70 metrów.

§ 3. Za place budowlane w rozumieniu niniejszego rozporządzenia należy uważać te place, które, zgodnie z planem regulacyjnym (zabudowania), względnie ustalonymi przez uchwałę rady miejskiej (gminnej) na wniosek komitetu rozbudowy (magistratu) zamierzeniami odnośnej gminy miejskiej są przeznaczone do zabudowania.

Zwolnienia.

§ 4. Wolne są od podatku lokale:

1) wymienione w ustępach a), b), c) i d) art. 23 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach, nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 2 poz. 6), a mianowicie:

a) pomieszczenia świątyni, otwartych dla ogółu poszczególnych wyznań lub czasowo zamkniętych,

b) lokale zajmowane przez instytucje naukowe, oświatowe i dobroczynne, z wyjątkiem lokali, odnajmowanych lub oddawanych przez te instytucje do użytkowania i przynoszących dochód,

c) lokale w domach nowowybudowanych, nadbudowanych lub odbudowanych po dniu 1 stycznia 1919 r. przez lat 10 od wprowadzenia lokatorów; za

domy odbudowane uważa się także domy, przeistoczone z budynków niemieszkalnych na domy mieszkalne, lub z domów niezdatnych do zamieszkania; w domach nadbudowanych wolne są od podatku lokale w częściach nadbudowanych,

d) zajęte przez cudzoziemskich przedstawicieli dyplomatycznych, uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim, i inne osoby, należące do składu poselstw i misyj, przez konsulów generalnych, konsulów, wicekonsulów i agentów konsularnych, będących poddanyymi tego państwa, które ich mianowało, jeżeli z państwem tem Polska zawarła konwencję co do spraw konsularnych, albo jeżeli przedstawiciele polscy w tych państwach korzystają z podobnych ulg, oraz lokale, służące na potrzeby tych poselstw, misyj lub konsulatów;

2) wymienione w punkcie 3-cim art. 7-go ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747), a mianowicie: lokale, zamieszkałe przez inwalidów, wdowy, sieroty po tychże, pobierających rentę inwalidzką, oraz emerytów, pobierających wsparcie na starość i niemoc; od podatku nie są jednak zwolnieni emeryci, pobierający zwykłą emeryturę; wspomniani inwalidzi oraz wdowy i sieroty po tychże nie korzystają z uwolnienia od podatku w wypadkach, gdy oprócz renty inwalidzkiej, posiadają majątek lub dochód z innych źródeł w rozmiarach, przewyższających rentę inwalidzką lub wsparcie, otrzymywane od instytucji opieki społecznej, względnie ubezpieczeniowej;

3) czasowo niezamieszkałe lub nieużytkowane na cele przemysłowe, handlowe i t. p.

§ 5. Wolne są od podatku place, wskazane w punkcie 2-gim § 1-go:

1) stanowiące własność Skarbu Państwa lub związków samorządowych;

2) stanowiące własność prywatną i zajmowane bezpłatnie w całości na użytek państwa lub gminy, tudzież takie, których użyteczność publiczną uzna zarząd gminy, odejmując im charakter placów budowlanych;

3) przeznaczone w przyszłości, zgodnie z zatwierdzonym planem zabudowania lub ustalonymi—przez uchwałę rady miejskiej (gminnej) na wniosek komitetu rozbudowy (magistratu) zamierzeniami gminy, na potrzeby ogólne;

4) sady i parki;

5) place któremi rozporządzalność jest ograniczona ustawami, niepozwalającymi na natychmiastową ich zabudowę (np. ustawą o ochronie lokatorów).

Podstawa wymiaru.

§ 6. Podstawę wymiaru podatku od lokali stanowi w każdym roku:

1) od lokali w nieruchomościach, względnie w ich częściach, które istniały w czerwcu 1914 r., komorne, płacone w czerwcu roku 1914 i obliczone w stosunku rocznym, z wyłączeniem opłat dodatkowych (art. 7 i 8 ustawy o ochronie lokatorów), względnie ustalona w taki sam sposób wartość czynszowa lokali, nie oddanych w najem lub odstąpionych do bezpłatnego użytku;

2) dla lokali w tych nieruchomościach, względnie ich częściach, które powstały po 30 czerwca

1914 r. — wartość czynszowa, jaką wskazane lokale posiadały w czerwcu 1914 r., biorąc za podstawę obliczenia komorne, przypadające za takie same lub podobne pomieszczenia, położone w tej samej miejscowości i znajdujące się w analogicznych warunkach.

§ 7. Podstawę wymiaru państwowego podatku od placów stanowi: wartość szacunkowa placów, podlegających podatkowi, którą ustala się corocznie na zasadzie przeciętnych cen, płaconych w ostatnim roku, poprzedzającym rok podatkowy, za takie same lub podobne place, położone w tej samej miejscowości i znajdujące się w analogicznych warunkach.

Przy dokonywaniu szacunku winna służyć za podstawę rzeczywista wartość placu, szacunek hipoteczny lub szacunek instytucji kredytu długoterminowego — z uwzględnieniem obecnych cen i warunków ekonomicznych, rozmiaru, figury, oraz szerokości frontu placu, dzielnicy i ulicy miasta, przeznaczenia placu na cele przemysłowe lub handlowe, składy i t. p. oraz innych przymiotów lub wad, mających wpływ na wartość placu.

Wysokość podatku.

§ 8. Podatek od lokali wynosi 6°/_o sumy, stanowiącej podstawę wymiaru, obliczonej w myśl § 6 niniejszego rozporządzenia.

Podatek od placów wynosi 0,5^o/_o sumy, stanowiącej podstawę wymiaru, obliczonej w myśl § 7 rozporządzenia, z wyłączeniem jednak placów, położonych w śródmieściu, lub przy ulicach głównych miast wojewódzkich i powiatowych, dla których stopa procentowa wynosić będzie 1°/_o.

Rozdział II-gi.

Wymiar podatku.

§ 9. Wymiar i pobór podatku od lokali i placów niezabudowanych powierza się zarządom gmin miejskich.

§ 10. Podstawę wymiaru, jako też wysokość podatku od lokali należy określać corocznie, opierając się przytem na danych, zebranych i sprawdzonych przy wymiarze państwowego podatku od nieruchomości miejskich na rok 1924, względnie 1925 r., oraz przy wymiarze miejskiego podatku od lokali.

Wartość czynszową lokali niewynajmowanych (pomieszczeń fabrycznych, teatrów, willi i t. p.), gdy nie może być przyjęta suma czynszu, z powodu niemożności jej ustalenia, określa się w wysokości 5°/_o wartości nieruchomości, w której się lokal znajduje, jako roczny czynsz, przyjmując odpowiednią część rzeczywiście zajętej przez lokal, względnie przyjmuje się taką wartość, jaka stanowiła podstawę wymiaru podatku państwowego od nieruchomości miejskich.

Wartość szacunkową, podlegających podatkowi placów, ustala się corocznie na podstawie przedłożonej przez właściciela placu i sprawdzonej deklaracji.

§ 11. Każdy właściciel domu—budynku—lub zastępująca go osoba (dzierżawca lub administrator domu) winni corocznie, najpóźniej do 15 października, dostarczyć do właściwego urzędu miejskiego, według załączonego wzoru № 1, spis wszystkich znajdujących się w domu—budynku—lokali (pomieszczeń), z oznaczeniem:

1) nazwiska i stanowiska (zawodu) lokatorów, jak również osób, którym właściciel budynku oddał lokale bezpłatnie;

2) podstawowego komornego, płaconego w czerwcu 1914 r., z wyłączeniem opłat dodatkowych (art. 7 i 8 ustawy o ochronie lokatorów);

3) podstawowej wartości czynszowej z czerwca 1914 r. lokalu, który zajmuje sam właściciel, jak również lokali, które oddane są osobom trzecim do bezpłatnego użytku, jako też lokali, powstałych po 1 lipca 1914 r., a nie korzystających z uwolnienia od podatku.

Również każdy właściciel podlegającego podatkowi placu lub jego zastępca winien corocznie, najpóźniej do 15 października, przedstawić władzy wymiarowej deklarację o rozmiarach i wartości szacunkowej placu budowlanego, niezabudowanego, lub niedostatecznie zabudowanego,—na formularzu według załączonego wzoru № 2.

Wspomniane deklaracje służą jednocześnie dla celów wymiaru miejskiego podatku od lokali, tudzież miejskiego podatku od placów budowlanych.

Magistraty otrzymują od Ministerstwa Skarbu formularze deklaracji, o których mowa w przepisie niniejszym, sporządzone według załączonych wzorów № 1 i 2.

§ 12. W celu sprawdzenia złożonych deklaracji, wymienionych w § 11, oraz ustalenia wartości lokali, niewynajmowanych za czynszem, tudzież dokonania szacunku placów budowlanych powołuje się komisje. Każda z tych komisji składa się z przewodniczącego i 4 członków i tyłuż zastępców, przytem co najmniej 2 członków i 2 zastępców z grona płatników. Połowę członków komisji wybiera rada miejska, drugą połowę i przewodniczącego mianuje magistrat.

Komisja ma prawo:

- 1) żądać od właściciela lokalu lub placu wyjaśnień ustnych lub piśmiennych,
- 2) powoływać rzeczoznawców,
- 3) dokonywać oględzin lokalu lub placu.

§ 13. Niezwłocznie po ukończeniu wymiaru podatku od lokali i od placów budowlanych winna władza wymiarowa rozesać płatnikom nakazy płatnicze, w których należy podać podstawę wymiaru, wysokość podatku i terminy płatności oraz objaśnienia o przysługujących płatnikom środkach prawnych.

Nakazy płatnicze mają być sporządzone według wzorów № 3 i 3-a.

Rozesłanie nakazów płatniczych na państwowy podatek od lokali i państwowy podatek od placów winno być ukończone najpóźniej do 20 grudnia każdego roku, poprzedzającego rok podatkowy.

§ 14. Magistraty (zarządy gmin miejskich) winny założyć i prowadzić księgi biercze państwowego podatku od lokali i od placów według wzoru № 4, dołączonego do niniejszego rozporządzenia. Formularze ksiąg bierczych otrzymują władze wymiarowe od Ministerstwa Skarbu.

Natomiast dzienniki przychodu na powyższy podatek należy własnym kosztem przygotować i prowadzić według wzoru № 5, dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

Upoważnia się magistraty do zmiany, w porozumieniu z izbą skarbową, wyżej wspomnianych formularzy, stosownie do potrzeb miejscowych.

§ 15. Wpływy z państwowego podatku od lokali i od placów wraz z oddzielnymi wykazywanymi karami za zwłokę winny magistraty (zarządy gmin miejskich) przelewać do kas skarbowych co miesiąc w ciągu 10 pierwszych dni.

Osoby, wchodzące w skład zarządów gmin miejskich, są odpowiedzialne za ścisłe, terminowe i prawidłowe wykonanie obowiązków, nałożonych na nich na zasadzie ustawy, niniejszego rozporządzenia wykonawczego i wydanych na ich podstawie zarządzeń.

W razie niedokonania przez magistrat przelewu do kasy skarbowej wpływu z państwowego podatku od lokali i od placów do dnia 10 każdego miesiąca, izba skarbowa jest władna wstrzymać wypłatę opieszalemu zarządowi gminy miejskiej odpowiedniej części jej udziału w podatkach państwowych lub należnych jej dodatkowych do podatków państwowych.

§ 16. Urzędnicy skarbowi, delegowani przez izbę skarbową lub Ministerstwo Skarbu, mają prawo i obowiązek dokonywania periodycznie, przynajmniej raz na rok, kontroli całej akcji wymiarowej, rachunkowej i kasowej magistratów (zarządów gmin miejskich) odnośnie do państwowego podatku od lokali i placów.

§ 17. Za czynności, związane z wymiarem, poborem i ściąganiem państwowego podatku od lokali i od placów, przyznaje się magistratom (zarządom gmin miejskich) odszkodowanie w wysokości 3% sum wpłaconych do kas skarbowych z tytułu pobranych wspomnianych podatków wraz z karami za zwłokę i z odsetkami za odroczenie.

Koszty i opłaty egzekucyjne z tytułu przymusowo ściągniętego podatku pobierają magistraty na rachunek własny.

Terminy płatności.

§ 18. Obliczony podatek należy wpłacać w 4-ach równych ratach kwartalnych, płatnych z góry, a mianowicie w ciągu miesięcy: stycznia, kwietnia, lipca i października każdego roku.

Kwoty podatku, nieuiszczone przez płatników w przepisanych terminach płatności, stają się zaległością, która będzie ściągana przymusowo z karami za zwłokę w wysokości 4% miesięcznie oraz kosztami egzekucyjnymi, określonymi w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 73. poz. 721).

§ 19. Państwowy podatek od lokali, tudzież państwowy podatek od placów budowlanych (art. 16 ustawy) w roku 1925 będzie pobrany za czas, poczynając od 1 lipca 1925 r.

Podatek, przypadający od lokali, za kwartał III-ci 1925 r. jest płatny w ciągu września 1925 r., za kwartał IV-ty w ciągu listopada 1925 r.; natomiast podatek od placów—za III-ci kwartał 1925 r.— w ciągu października 1925 r., za IV-ty kwartał 1925 r.— w ciągu grudnia 1925 r.

Deklaracje, wspomniane w § 11 niniejszego rozporządzenia, winny być w roku 1925 złożone do dnia 30 czerwca 1925 r.

Rozesłanie nakazów płatniczych na państwowy podatek od lokali (§ 13) na rok 1925 winno być

ukończone do dnia 31 sierpnia 1925 r., zaś od placów budowlanych do dnia 30 września 1925 r.

Odwołanie.

§ 20. Od wymiaru podatku, oznaczonego w nakazach płatniczych, przysługuje płatnikowi prawo wniesienia, za pośrednictwem magistratu, do właściwej II-giej instancji odwołania w terminie 14-dniowym po doroczeniu nakazu płatniczego.

Odwołanie spóźnione pozostawi magistrat bez rozpatrzenia. O ile odwołanie dotyczy omyłek w obliczeniu podstawy wymiaru lub podatku, prostuje je na skutek odwołania sama władza wymiarowa.

Inne odwołania rozstrzygają władze, przewidziane w pp. 4 i 5 art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747), a dla gmin miejskich znajdujących się na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, władze przewidziane w § 69 i następnym ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r. (zb. ust. pr. str. 152).

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku w przepisany terminie.

Ulgi.

§ 21. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, gdyby uiszczenie podatku mogło narazić egzystencję gospodarczą płatnika, mogą być przyznane ulgi podatkowe w postaci odroczenia terminu płatności lub rozłożenia na raty należności podatkowej lub umorzenie zaległych kwot podatku.

§ 22. Władze wymiarowe władne są w wypadkach, w § 21 niniejszego rozporządzenia przewidzianych, decydować o odroczeniu terminu płatności i rozłożeniu na raty należności podatkowej na czas nie dłuższy, niż trzy miesiące, a to:

1) magistrat m. st. Warszawy do wysokości 200 zł. podatku,

2) magistraty m. Krakowa, Lwowa, Łodzi, Poznania, Wilna, Bydgoszczy, do 100 zł. podatku,

3) magistraty (zarządy gmin miejskich) innych miast do 50 zł. podatku.

§ 23. Izba skarbowa może decydować sama o częściowym lub całkowitym umorzeniu z tytułu nieściągalności kwot podatku, nieprzewyższających w każdym poszczególnym wypadku 300 (trzystu) zł., tudzież o odroczeniu lub rozłożeniu na raty należności podatkowych do wysokości 500 zł. na czas nie dłuższy, niż 6 miesięcy.

§ 24. O odroczeniu należności podatkowej lub rozłożeniu na raty oraz o umorzeniach należności w kwotach wyższych i na czas dłuższy, niż wskazano w §§ 22 i 23 niniejszego rozporządzenia, decyduje Ministerstwo Skarbu.

Od odroczonej lub rozłożonej na raty kwoty podatku pobiera się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Kier. Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

Władza wymiarowa
Magistrat

(Strona 1).

Wzór № 1
do § 11 rozp. Mln. Sk.
(poz. 407).

m.

Okrag policyjny.....
Dzielnica
Ulica (plac)
№ orientacyjny.....
policyjny
№ konskrypcyjny
hipoteczny

UWAGA

LISTA (SPIS) LOKATORÓW

do wymiaru państwowego podatku od lokali na rok 192..... z realności, należącej do (nazwisko i imię wzgl. firma)

Oznaczyć datę wykończenia budowli, powstałych po dniu 1 stycznia 1919 r.

- OBJAŚNIENIA.**
- 1) Formularz niniejszy należy dokładnie wypełnić dla każdej nieruchomości oddzielnie, podpisać i zwrócić najpóźniej do dnia 30 czerwca 1925 r.;
 - 2) lista niniejsza winna być podpisana przez właściciela, lub użytkownika (dożywnika) lub jego prawnego zastępcę;
 - 3) o ile nieruchomość posiada dwa lub więcej numerów policyjnych (orientacyjnych), to należy podać (w uwadze wyżej) wszystkie numery, a nadto nazwy ulic, z którymi nieruchomość graniczy;
 - 4) komorne lokali połączonych a przeznaczonych częściowo na mieszkanie i częściowo na przedsiębiorstwo należy wykazać oddzielnie za mieszkanie i oddzielnie za lokale zajęte na przedsiębiorstwo.

Władza wymiarowa
Magistrat

Wzór № 2
do § 11 rozp. Min. Skarbu
(poz. 407).

m.

Okrąg policyjny.....
Dzielnica.....
Ulica (plac).....
№ orientacyjny.....
policyjny.....
№ konskrypcyjny.....
hipoteczny.....
Uwaga.....

DEKLARACJA

do wymiaru państwowego podatku od placu na r. 192....., należącego do (nazwisko i imię, wzgl. firma)

1	2	3	4	z ł o t y c h				8
				5	6	7		
Właściciel zeznaje (rubr. 2—6)						a)		
Magistrat ustala						b)		

Podpis właściciela placu lub prawnego zastępcy.

- OBJAŚNIENIA:**
- 1) Formularz niniejszej deklaracji należy dokładnie wypełnić dla każdego placu oddzielnie, podpisać i zwrócić Magistratowi najpóźniej do dnia 30 czerwca 1925 roku.
 - 2) Deklaracje mają być podpisane przez właścicieli, lub użytkowników (dożywotników) lub ich prawnych zastępców.
 - 3) O ile nieruchomość posiada więcej numerów (parcel) i położona jest przy dwóch lub więcej ulicach, to należy podać (w uwadze wyżej) wszystkie numery i nazwy ulic (placów), z którymi nieruchomość graniczy.

Władza wymiarowa
Magistrat

(Strona 1).

Wzór № 3.
do § 13 rozp. Min. Skarbu
(poz. 407)

w _____

№ kolejny księgi bierczej _____

NAKAZ PŁATNICZY

na państwowy podatek od lokali na rok 192..... wymierzony od lokalu, zajmowanego w nieruchomości
№ _____ hipoteczny, położonej przy ulicy _____ przez (imię i nazwisko,
policyjny
względnie firma) _____

Ustalone podstawowe komorne, wzgl. wartość czynszowa za r. 1914		Kwota podatku (6 ⁰ / ₀ sumy podanej w rubr. 1 za kwartały r. 192.....)							
		I kwartał		II kwartał		III kwartał		IV kwartał	
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
1		2		3		4		5	

UWAGA. Objasnienia na odwrocie

Wzór № _____

Min. Skarbu

Odcinek niniejszy oddzielić i zwrócić doręczającemu

(Strona 2).

Podatek wymierzony należy wpłacić lub przekazać czekiem pocztowym do Kasy Magistratu miejscowego _____ w czterech równych ratach kwartalnych zgóry, a mianowicie: w ciągu miesięcy: stycznia, kwietnia, lipca i października każdego roku.

Podatek jednak przypadający za trzeci kwartał 1925 r. płatny jest w ciągu miesiąca września 1925 r., za czwarty zaś w ciągu listopada 1925 r.

Kwoty podatku nieuiszczone w przepisanych terminach płatności stają się zaległością, która będzie ściągana przymusowo z karami za zwłokę oraz kosztami egzekucyjnymi, określonymi w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 73 poz. 721).

Od wymiaru podatku oznaczonego w niniejszym nakazie płatniczym można wnieść odwołanie do właściwej instancji za pośrednictwem na wstępie wymienionej Władzy wymiarowej w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego nakazu płatniczego.

Właściwą instancją odwoławczą jest w myśl art. 48 p. 4 i 5 i art. 50 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747): a) dla m. Warszawy—Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, b) dla miast wydzielonych i w Małopolsce dla miast ponad 15 tysięcy mieszkańców—Władze wojewódzkie, c) dla miast niewydzielonych i w Małopolsce dla miast do 15 tysięcy mieszkańców—Wydziały Powiatowe, d) dla miast w b. dzielnicy pruskiej—Wojewódzki Sąd Administracyjny.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku we wspomnianych wyżej terminach ustawowych.

Podpis burmistrza lub jego zastępcy

Do Pana

w _____
ul. _____

Magistrat

w _____

Wydział Powiatowy

№ kolejny księgi bierczej _____

Nakaz płatniczy na państwowy podatek od lokali na r. 1925
otrzymałem _____ dnia _____ 192..... r.

Podpis płatnika _____

(Strona 1).

Władza wymiarowa
MAGISTRAT

Wzór № 3a
do § 13 rozp. Min. Skarbu
(poz. 407).

w

№ kolejny księgi bierczej

NAKAZ PŁATNICZY

na państwowy podatek od placów niezabudowanych na rok 192... wymierzony od placu położonego przy ulicy № hipoteczny należącego (imię i nazwisko względnie firma) policyjny

Ustalona wartość szacunkowa placu za r. 192... w kwocie		Kwota podatku 1% względnie 0,5% sumy podanej w rubryce 1 rozdzielona na kwartały r. 192....							
		I kwartał		II kwartał		III kwartał		IV kwartał	
zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
1		2		3		4		5	

U w a g a: objaśnienia na odwrocie.

Wzór №

Min. Skarbu

Odcinek niniejszy oddzielić i zwrócić doręczającemu.

(Strona 2).

Podatek wymierzony należy wpłacić lub przekazać czekiem pocztowym do Kasy Magistratu miejscowego w czterech równych ratach kwartalnych z góry, a mianowicie, w ciągu miesięcy: stycznia, kwietnia, lipca i października każdego roku.

Podatek jednak przypadający za trzeci kwartał 1925 r. płatny jest w ciągu miesiąca października 1925 r., a za czwarty w ciągu grudnia 1925 r.

Kwoty podatku, nieuiszczone w przepisanych terminach płatności, stają się zaległością, która będzie ściągana przymusowo z karami za zwłokę oraz kosztami egzekucyjnymi, określonymi w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 73, poz. 721).

Od wymiaru podatku oznaczonego w niniejszym nakazie płatniczym można wnieść odwołanie do właściwej instancji za pośrednictwem na wstępie wymienionej Władzy wymiarowej w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego nakazu płatniczego.

Właściwą instancją odwoławczą jest w myśl art. 48 p. 4 i 5 i art. 50 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747): a) dla m. Warszawy—Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, b) dla miast wydzielonych i w Małopolsce dla miast ponad 15 tysięcy mieszkańców — Władze wojewódzkie, c) dla miast niewydzielonych i w Małopolsce dla miast do 15 tysięcy mieszkańców — Wydziały Powiatowe, d) dla miast w b. dzielnicy pruskiej — Wojewódzki Sąd Administracyjny.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku we wspomnianych wyżej terminach ustawowych.

Podpis burmistrza lub jego zastępcy.
Do Pana

w

ul.

Magistrat

Wydział Powiatowy w

№ kolejny księgi bierczej

Nakaz płatniczy na państwowy podatek od lokali na r. 1925.
otrzymałem dnia 192..... r.

Podpis płatnika

Kasa Władzy Wymiarowej
Magistratu

(Strona 1).

W

K S I Ę G A

państwowego podatku od lokali i od

(Strona 2).

№ kolejny	IMIĘ i NAZWISKO (firma) płatnika	№ hipoteczny policyjny ulica, dzielni- ca, okrąg po- licyjny	№ lokalu	Podstawowe komorne (wartość czynszowa) z czerwca r. 1914 w rocznej kwocie w złotych	Zaległość początkowa (za lata ubiegłe)		Przypis podatku za rok bieżący w rocznej kwocie		Umorzenia i redukcje				
					Zł.	gr.	Zł.	gr.	Z mocy jakiego rozporządzenia	Kwota za			
										Kwartał	•Zł.	gr.	
1	2	3	4	5	6		7		8				
										I			
										II			
										III			
										IV			
										I			
										II			
										III			
										IV			
										I			
										II			
										III			
										IV			
										I			
										II			
										III			
										IV			

Wzór № 5

do § 14 rozp. Min. Sk.
(poz. 407).**DZIENNIK PRZYCHODU**

państwowego podatku od lokali i od placów niezabudowanych

№ kolejny	Pozycja, № kolejny księgi bierczej	Imię i nazwisko (firma) oraz miejsce zamieszkania płatnika	K W O T A						Data wpłaty
			wpłaconego podatku		odsetek i kar za zwłokę		kosztów egzek.		
			zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	

408.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 27 maja 1925 r.

w sprawie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na podstawie ustawy z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154) w brzmieniu, nadanem jej ustawą z dnia 31 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 32, poz. 225), zarządza się co następuje:

I. Kupno i sprzedaż walut zagranicznych oraz przekazywanie ich zagranicę.

§ 1. Zakup, sprzedaż oraz jakiegokolwiek inne nabywanie i pozbywanie walut zagranicznych i dewiz wewnątrz kraju jest dozwolone.

Zawodowo zajmować się temi czynnościami mogą osoby fizyczne i prawne, uprawnione do tego

bądź na podstawie swoich statutów, bądź też na mocy specjalnych koncesyj, wydanych na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o warunkach wykonywania czynności bankowych i nadzorze nad temi czynnościami (Dz. U. R. P. № 114, poz. 1018).

§ 2. Przekazywanie walut zagranicznych zagranicę dozwolone jest tylko za pośrednictwem Banku Polskiego oraz przedsiębiorstw, uważanych za banki w myśl § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 114, poz. 1018), którym Minister Skarbu udzieli specjalnego zezwolenia na dokonywanie tej czynności.

Przedsiębiorstwa te otrzymują nazwę banków dewizowych.

Prawa banku dewizowego przysługują w równej mierze zarówno centrali (oddziałowi głównemu) jak i wszystkim pozostałym oddziałom, względnie filjom przedsiębiorstwa, o ile dekret o nadaniu tych praw danemu przedsiębiorstwu żadnych ograniczeń w tym względzie nie zawiera.

Przez pojęcie przekazywania zagranicę rozumieć należy pomiędzy innymi także składanie walut zagranicznych i dewiz do depozytu osób fizycznych i prawnych, zamieszkałych względnie mających się